

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

מו

עין משפט
גו מצות

ד מתי פ"ז מלכות
לכ סלכ"ד :
ה ב מ"ח ס"ה י"ז :
ו ג מ"ח ס"ה סלכ"א
ז ט"ז ס"ה סלכ"א
ח ט"ז ס"ה סלכ"א
ט ט"ז ס"ה סלכ"א

ד מתי פ"ז מלכות
סוכה סלכ"א ו ס"ה
עין מ"ז ס"ה סלכ"א
ט"ז ס"ה סלכ"א :

הכנה
[ועי' תוס' ר"ה כ"ט :
ד"ה שאל ותוס' מניל"ג
ד' ד"ה ועי' תוס' ותוס'
כ"ה י"ה ד"ה שאל]

רבינו חננאל

בקי לפרש ועי' ר"ה
אבות ברשות הרבים
היינו פטעא דשופר
היינו פטעא דסניגליה
ואש' אי הכי גי' נגור
אש' י"ג ראשון ושני
י"ג ראשון דאיתיה ס'
החזיה נבבולין לא גור
רבנן בביתו אבל שאר
הימים דלינתו ס'
התורה נבבולין גור
רבנן לישבו בביתו
ואש' אי הכי דאיתיה
ס' החזיה נבבולין
האידנא נידחי לישבו
בביתו וההין לא ידעין
בקביעת דירחא
והפסיקא לא הדין
שבת. בית הועד ידעו
בקביעת דירחא ירחו.
ושניו אין לידעו
ירחי בקביעת דירחא
האידנא נ"י רחי פחתן
ב"ל לילב תבול י"ג של
הן שאל לדיחי בשבת
כל העם מליכין את
לילבין לבית הכנסת
ובפירוקן חנן כל העם
מליכין לילבין לחר
הבית ש"ס ב"מ שבת
הדקדוקים היוסוליין
לילבין לחר הבית
אוד שורב בה"ק ח'ן
מליכין לילבין לכו"כ
וגדת האי פברא דהא
קטעין לקטן ושניין
לא איירי ואירי ב"מ
שורב"ק קטעין וקטעין
[ב"מ] ובמקדש ב"מ
[וב"מ] נבבולין ובשאר
הדורות ב"מ ס' ס' ס'
והרבינו ב"מ ס' ס' ס'
ובמקדש קיים יום
ראשון דאיתיה ס'
התורה נבבולין מ"ל
דחגי וקטעין כל אוד'
ואחד לב"מ משלכ'
לדיחי השאל תבול'
ביום ואש' ב' ש' ב'
לאיתיה מכשירי לולב.

תת נ"א
ג' ח' נ' ו' ז'
נ' ח' ז' ו' ג'
ג' ח' נ' ו' ז'

תת נ"א
ג' ח' נ' ו' ז'
נ' ח' ז' ו' ג'
ג' ח' נ' ו' ז'

תת נ"א
ג' ח' נ' ו' ז'
נ' ח' ז' ו' ג'
ג' ח' נ' ו' ז'

תת נ"א
ג' ח' נ' ו' ז'
נ' ח' ז' ו' ג'
ג' ח' נ' ו' ז'

תת נ"א
ג' ח' נ' ו' ז'
נ' ח' ז' ו' ג'
ג' ח' נ' ו' ז'

ועי' רבנו ארבע אמות צריכה - ה"ה דמאי למימר ויוליאו
מרה"י לרה"י אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן
דש לחוש להעברה ארבע אמות ואין לחוש להולאה כגון אם היה
מונה בצרמליה או בקרקע או בגינה דלין כאן איסור הולאה מלאווי' ו'
יש כאן איסור העברה ברה"י או
אם הגבישו על מנת לטעול ולא
להוליאו ומגור עליו להוליאו פסוק אם
לא עמד לשש ביניהם כדאמרין
בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פי' בקוב"א
ועטם זה לא יתכן דגבי העברה נמי
אם מתחילה נטעו על מנת שלא
לעטערו ארבע אמות אש"פ שהעברו
חרי כן לא מייחבז אם לא עמד
לפוש ביניהם וטעם ראשון נראה
אי נמי מרה"י לרה"י אית להו היתור
וליהא למיגור אבל ברה"י וימנין
ללא אדעתיה ומעבר ארבע אמות:
דא תקטו רבנן לטעול בצינו -
דקדקתי מתקטין ומתוך שלא
התראו לו אלא בצינו זכור הוא ולא
התראו לאפקו וכי תימא איכ' לתקט
נמי כל שבעה בצינו כשאל בשבת
יודע הגמרא דמהכי קאמ' האיל
לראשון דאיתיה ס' ידעין
בקביעת דירחא - לאו משום דלא
ידעין דהא אמרינן בר"ש ב"מ
(דף ד') דהאידנא ידעין אלא עבוד
רבנן כאלו לא ידעין משום גזרה
העביר דמ"מ אסור כדפירש' אלא
למפרש רבינו תם דהוה דייך ה"כא
דמקו שלוחי תשרי וימנין דלחול בניסן
ה"כא דמקו שלוחי שניו יסון ולא ממו
שלוחי תשרי דגזרינן בההוא דוכחא
ניסן אש' תשרי ועבדינן תרי יומי
כדאמרין בסוף פ"ק דראש השנה
(דף ק"ה) : **אינהו** ידעו בקביעת
דירחא ח'ן הכי נמי - ח'ן מסקנא זו
קיימא דלקטן מסקתין כיון דלידון לא
דחי לדידה נמי לא דחי (וכרייתא)
דקטני מוליכין ולובינן לבית הכנסת
מוקטעין ב"מ שבת התקטע קיים
ובגבולין וז"ה מתי סוף משפד דתני
פרק ד' דר"ה (דף ס"ט) : **מ"ו** סל
ר"ה שאל להיות בשבת במקדש היו
תוקעין אבל לא במדינה וי"ל דשאי
לולב שאיט' אלא טעול בעלמא
וכיון דאיתיה במקדש לא התמידי
במדינה אבל בתקיעת שופר איכא
מעשה חמיה ואמרו בה ספ' מ"ה
קטעין דלאחר תורנן הקילו בשופר
ספ' מבבולוב דתנן ב"ה (ס"ג) משחזר
דשופר שהוא לעולם וזכורם של יתרא
לא היה בכל מקום שיש בו צ"ד אש' שב"מ הבית לא היה אלא במקדש דוקא ועוד דברין
הוא לולב יהא דומה נבבולין יותר משופר דבר"ה דלא ידעו קביעות החודש אלא בירושלים אבל י"ט ראשון לולב היה ידוע אף בגבולין :
הראשון ממה שאנו דוחה אלא י"ט ראשון - מיתורא דה"ל ק"ל דריש דה"ל מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דעו ביום
ובפ' גיד הבשה (מוליך ד' א') דרש הירך המיומנת שצריך למשומו שמאל וכן העולה עולה בראשון לחודיה הוא דעו ביום
וימנין דאיתיה ה"ל לרבנן כדאמרין לעיל בסוף פרק השן (ד' כה) גבי תוספת עיניו דיום הכפורים האזרח לרבנות את הגשים וגבי
סוכה האזרח לרבנות את הגרים כל אחד לפי עניינו : **וסוכה** גופה מגול - דאי משום תשבו כעין תדורו מה דירה בין ביום בין
בלילה דמהכי עממא הוה מריבין גמיה מה דירה איש ואשוהי אי לאו משום הלכתא שאני הכא דמעטיה קרא כהדריא לילות לשבעת
ימים משמע ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :

ועי' רבנו ארבע אמות צריכה - ה"ה דמאי למימר ויוליאו
מרה"י לרה"י אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן
דש לחוש להעברה ארבע אמות ואין לחוש להולאה כגון אם היה
מונה בצרמליה או בקרקע או בגינה דלין כאן איסור הולאה מלאווי' ו'
יש כאן איסור העברה ברה"י או
אם הגבישו על מנת לטעול ולא
להוליאו ומגור עליו להוליאו פסוק אם
לא עמד לשש ביניהם כדאמרין
בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פי' בקוב"א
ועטם זה לא יתכן דגבי העברה נמי
אם מתחילה נטעו על מנת שלא
לעטערו ארבע אמות אש"פ שהעברו
חרי כן לא מייחבז אם לא עמד
לפוש ביניהם וטעם ראשון נראה
אי נמי מרה"י לרה"י אית להו היתור
וליהא למיגור אבל ברה"י וימנין
ללא אדעתיה ומעבר ארבע אמות:
דא תקטו רבנן לטעול בצינו -
דקדקתי מתקטין ומתוך שלא
התראו לו אלא בצינו זכור הוא ולא
התראו לאפקו וכי תימא איכ' לתקט
נמי כל שבעה בצינו כשאל בשבת
יודע הגמרא דמהכי קאמ' האיל
לראשון דאיתיה ס' ידעין
בקביעת דירחא - לאו משום דלא
ידעין דהא אמרינן בר"ש ב"מ
(דף ד') דהאידנא ידעין אלא עבוד
רבנן כאלו לא ידעין משום גזרה
העביר דמ"מ אסור כדפירש' אלא
למפרש רבינו תם דהוה דייך ה"כא
דמקו שלוחי תשרי וימנין דלחול בניסן
ה"כא דמקו שלוחי שניו יסון ולא ממו
שלוחי תשרי דגזרינן בההוא דוכחא
ניסן אש' תשרי ועבדינן תרי יומי
כדאמרין בסוף פ"ק דראש השנה
(דף ק"ה) : **אינהו** ידעו בקביעת
דירחא ח'ן הכי נמי - ח'ן מסקנא זו
קיימא דלקטן מסקתין כיון דלידון לא
דחי לדידה נמי לא דחי (וכרייתא)
דקטני מוליכין ולובינן לבית הכנסת
מוקטעין ב"מ שבת התקטע קיים
ובגבולין וז"ה מתי סוף משפד דתני
פרק ד' דר"ה (דף ס"ט) : **מ"ו** סל
ר"ה שאל להיות בשבת במקדש היו
תוקעין אבל לא במדינה וי"ל דשאי
לולב שאיט' אלא טעול בעלמא
וכיון דאיתיה במקדש לא התמידי
במדינה אבל בתקיעת שופר איכא
מעשה חמיה ואמרו בה ספ' מ"ה
קטעין דלאחר תורנן הקילו בשופר
ספ' מבבולוב דתנן ב"ה (ס"ג) משחזר
דשופר שהוא לעולם וזכורם של יתרא
לא היה בכל מקום שיש בו צ"ד אש' שב"מ הבית לא היה אלא במקדש דוקא ועוד דברין
הוא לולב יהא דומה נבבולין יותר משופר דבר"ה דלא ידעו קביעות החודש אלא בירושלים אבל י"ט ראשון לולב היה ידוע אף בגבולין :
הראשון ממה שאנו דוחה אלא י"ט ראשון - מיתורא דה"ל ק"ל דריש דה"ל מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דעו ביום
ובפ' גיד הבשה (מוליך ד' א') דרש הירך המיומנת שצריך למשומו שמאל וכן העולה עולה בראשון לחודיה הוא דעו ביום
וימנין דאיתיה ה"ל לרבנן כדאמרין לעיל בסוף פרק השן (ד' כה) גבי תוספת עיניו דיום הכפורים האזרח לרבנות את הגשים וגבי
סוכה האזרח לרבנות את הגרים כל אחד לפי עניינו : **וסוכה** גופה מגול - דאי משום תשבו כעין תדורו מה דירה בין ביום בין
בלילה דמהכי עממא הוה מריבין גמיה מה דירה איש ואשוהי אי לאו משום הלכתא שאני הכא דמעטיה קרא כהדריא לילות לשבעת
ימים משמע ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :

ועי' רבנו ארבע אמות צריכה - ה"ה דמאי למימר ויוליאו
מרה"י לרה"י אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן
דש לחוש להעברה ארבע אמות ואין לחוש להולאה כגון אם היה
מונה בצרמליה או בקרקע או בגינה דלין כאן איסור הולאה מלאווי' ו'
יש כאן איסור העברה ברה"י או
אם הגבישו על מנת לטעול ולא
להוליאו ומגור עליו להוליאו פסוק אם
לא עמד לשש ביניהם כדאמרין
בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פי' בקוב"א
ועטם זה לא יתכן דגבי העברה נמי
אם מתחילה נטעו על מנת שלא
לעטערו ארבע אמות אש"פ שהעברו
חרי כן לא מייחבז אם לא עמד
לפוש ביניהם וטעם ראשון נראה
אי נמי מרה"י לרה"י אית להו היתור
וליהא למיגור אבל ברה"י וימנין
ללא אדעתיה ומעבר ארבע אמות:
דא תקטו רבנן לטעול בצינו -
דקדקתי מתקטין ומתוך שלא
התראו לו אלא בצינו זכור הוא ולא
התראו לאפקו וכי תימא איכ' לתקט
נמי כל שבעה בצינו כשאל בשבת
יודע הגמרא דמהכי קאמ' האיל
לראשון דאיתיה ס' ידעין
בקביעת דירחא - לאו משום דלא
ידעין דהא אמרינן בר"ש ב"מ
(דף ד') דהאידנא ידעין אלא עבוד
רבנן כאלו לא ידעין משום גזרה
העביר דמ"מ אסור כדפירש' אלא
למפרש רבינו תם דהוה דייך ה"כא
דמקו שלוחי תשרי וימנין דלחול בניסן
ה"כא דמקו שלוחי שניו יסון ולא ממו
שלוחי תשרי דגזרינן בההוא דוכחא
ניסן אש' תשרי ועבדינן תרי יומי
כדאמרין בסוף פ"ק דראש השנה
(דף ק"ה) : **אינהו** ידעו בקביעת
דירחא ח'ן הכי נמי - ח'ן מסקנא זו
קיימא דלקטן מסקתין כיון דלידון לא
דחי לדידה נמי לא דחי (וכרייתא)
דקטני מוליכין ולובינן לבית הכנסת
מוקטעין ב"מ שבת התקטע קיים
ובגבולין וז"ה מתי סוף משפד דתני
פרק ד' דר"ה (דף ס"ט) : **מ"ו** סל
ר"ה שאל להיות בשבת במקדש היו
תוקעין אבל לא במדינה וי"ל דשאי
לולב שאיט' אלא טעול בעלמא
וכיון דאיתיה במקדש לא התמידי
במדינה אבל בתקיעת שופר איכא
מעשה חמיה ואמרו בה ספ' מ"ה
קטעין דלאחר תורנן הקילו בשופר
ספ' מבבולוב דתנן ב"ה (ס"ג) משחזר
דשופר שהוא לעולם וזכורם של יתרא
לא היה בכל מקום שיש בו צ"ד אש' שב"מ הבית לא היה אלא במקדש דוקא ועוד דברין
הוא לולב יהא דומה נבבולין יותר משופר דבר"ה דלא ידעו קביעות החודש אלא בירושלים אבל י"ט ראשון לולב היה ידוע אף בגבולין :
הראשון ממה שאנו דוחה אלא י"ט ראשון - מיתורא דה"ל ק"ל דריש דה"ל מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דעו ביום
ובפ' גיד הבשה (מוליך ד' א') דרש הירך המיומנת שצריך למשומו שמאל וכן העולה עולה בראשון לחודיה הוא דעו ביום
וימנין דאיתיה ה"ל לרבנן כדאמרין לעיל בסוף פרק השן (ד' כה) גבי תוספת עיניו דיום הכפורים האזרח לרבנות את הגשים וגבי
סוכה האזרח לרבנות את הגרים כל אחד לפי עניינו : **וסוכה** גופה מגול - דאי משום תשבו כעין תדורו מה דירה בין ביום בין
בלילה דמהכי עממא הוה מריבין גמיה מה דירה איש ואשוהי אי לאו משום הלכתא שאני הכא דמעטיה קרא כהדריא לילות לשבעת
ימים משמע ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :

ועי' רבנו ארבע אמות צריכה - ה"ה דמאי למימר ויוליאו
מרה"י לרה"י אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן
דש לחוש להעברה ארבע אמות ואין לחוש להולאה כגון אם היה
מונה בצרמליה או בקרקע או בגינה דלין כאן איסור הולאה מלאווי' ו'
יש כאן איסור העברה ברה"י או
אם הגבישו על מנת לטעול ולא
להוליאו ומגור עליו להוליאו פסוק אם
לא עמד לשש ביניהם כדאמרין
בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פי' בקוב"א
ועטם זה לא יתכן דגבי העברה נמי
אם מתחילה נטעו על מנת שלא
לעטערו ארבע אמות אש"פ שהעברו
חרי כן לא מייחבז אם לא עמד
לפוש ביניהם וטעם ראשון נראה
אי נמי מרה"י לרה"י אית להו היתור
וליהא למיגור אבל ברה"י וימנין
ללא אדעתיה ומעבר ארבע אמות:
דא תקטו רבנן לטעול בצינו -
דקדקתי מתקטין ומתוך שלא
התראו לו אלא בצינו זכור הוא ולא
התראו לאפקו וכי תימא איכ' לתקט
נמי כל שבעה בצינו כשאל בשבת
יודע הגמרא דמהכי קאמ' האיל
לראשון דאיתיה ס' ידעין
בקביעת דירחא - לאו משום דלא
ידעין דהא אמרינן בר"ש ב"מ
(דף ד') דהאידנא ידעין אלא עבוד
רבנן כאלו לא ידעין משום גזרה
העביר דמ"מ אסור כדפירש' אלא
למפרש רבינו תם דהוה דייך ה"כא
דמקו שלוחי תשרי וימנין דלחול בניסן
ה"כא דמקו שלוחי שניו יסון ולא ממו
שלוחי תשרי דגזרינן בההוא דוכחא
ניסן אש' תשרי ועבדינן תרי יומי
כדאמרין בסוף פ"ק דראש השנה
(דף ק"ה) : **אינהו** ידעו בקביעת
דירחא ח'ן הכי נמי - ח'ן מסקנא זו
קיימא דלקטן מסקתין כיון דלידון לא
דחי לדידה נמי לא דחי (וכרייתא)
דקטני מוליכין ולובינן לבית הכנסת
מוקטעין ב"מ שבת התקטע קיים
ובגבולין וז"ה מתי סוף משפד דתני
פרק ד' דר"ה (דף ס"ט) : **מ"ו** סל
ר"ה שאל להיות בשבת במקדש היו
תוקעין אבל לא במדינה וי"ל דשאי
לולב שאיט' אלא טעול בעלמא
וכיון דאיתיה במקדש לא התמידי
במדינה אבל בתקיעת שופר איכא
מעשה חמיה ואמרו בה ספ' מ"ה
קטעין דלאחר תורנן הקילו בשופר
ספ' מבבולוב דתנן ב"ה (ס"ג) משחזר
דשופר שהוא לעולם וזכורם של יתרא
לא היה בכל מקום שיש בו צ"ד אש' שב"מ הבית לא היה אלא במקדש דוקא ועוד דברין
הוא לולב יהא דומה נבבולין יותר משופר דבר"ה דלא ידעו קביעות החודש אלא בירושלים אבל י"ט ראשון לולב היה ידוע אף בגבולין :
הראשון ממה שאנו דוחה אלא י"ט ראשון - מיתורא דה"ל ק"ל דריש דה"ל מיעוטא הוא כלומר בראשון לחודיה הוא דעו ביום
ובפ' גיד הבשה (מוליך ד' א') דרש הירך המיומנת שצריך למשומו שמאל וכן העולה עולה בראשון לחודיה הוא דעו ביום
וימנין דאיתיה ה"ל לרבנן כדאמרין לעיל בסוף פרק השן (ד' כה) גבי תוספת עיניו דיום הכפורים האזרח לרבנות את הגשים וגבי
סוכה האזרח לרבנות את הגרים כל אחד לפי עניינו : **וסוכה** גופה מגול - דאי משום תשבו כעין תדורו מה דירה בין ביום בין
בלילה דמהכי עממא הוה מריבין גמיה מה דירה איש ואשוהי אי לאו משום הלכתא שאני הכא דמעטיה קרא כהדריא לילות לשבעת
ימים משמע ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :

אם אמר ימים ואש"פ לילות לא היה ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :
לב"מ ימים ולא לילות אף כן ימים ואש"פ לילות לא היה ימים ולא לילות דשבעת ימים מיהו למאי דקאמרין נראה למי דומה קשה :
(א) רש"י ד"ה אינו וכו' על פי האמוראים :